

Å gjøre om korrekte avgjørelser går mot folkets vilje

Bilde: Arbeidere og lærere ved verkstedet for elektroniske instrumenter ved elektronikk-avdelinga på Tsinghua Universitetet studentene som driver med deltidsarbeid og deltidsstudier på verkstedet, holder et møte for å kritisere det revisjonistiske programmet med «ta de tre direktivene som nøkkelleddet» som ble fallbudt av den uforbederlige kapitalist-tilhengeren i partiet.

Teksten er henta fra tidsskriftet «Internasjonalen» nr 2 utgitt av AKP(m-l) i september 1976. Teksten kritiserer erkerevisjonisten og forræderen Deng Xiaoping.

Å GJØRE OM KORREKTE AVGJØRELSE R GÅR MOT FOLKETS VILJE

Lederartikkel i Folkets Dagblad 10. mars 1976.

Under ledelse av sentralkomiteen i partiet med formann Mao i spissen har det utvikla seg en stor, seierrik kamp over hele landet for å slå tilbake høyrevinden som er blitt reist for å gjøre om riktige avgjørelser.

Vår store leder formann Mao pekte nylig på følgende: «Å gjøre om korrekte avgjørelser går mot folkets vilje». Formann Maos ord uttrykker fullt ut det sterke ønsket i det arbeidende folket om å slåss mot gjenreisning av kapitalismen og tilbakeslag og å gå besluttsomt framover for å fortsette

revolusjonen. De avdekka også den reaksjonære naturen til den personen i partiet som går den kapitalistiske vegen og ikke angrer feila han har gjort. De er en inspirasjon for hele partiet, hele hæren og folket i hele landet når det gjelder å ta enda mer aktivt del i kampen mot høyrevinden som sikter mot å gjøre om korrekte avgjørelser.

Denne kampen er blitt egla fram av borgerskapet. Høyrevinden som sikter mot å gjøre om korrekte avgjørelser blei piska opp en gang i fjor sommer. De som gjorde det, satte seg imot å ta klassekampen som nøkkelledet, og tukla med partiets grunnleggende linje. De gikk imot den proletariske revolusjonen i utdanninga og i litteratur og kunst og den sosialistiske revolusjonen i vitenskap og teknikk. De vendte seg mot tre-i-ett-kombinasjonen av gamle, middelgamle og unge, de nye sosialistiske tinga på forskjellige fronter og Den store proletariske kulturrevolusjonen, og de forsøkte å gjøre om den riktige vurderinga av kulturrevolusjonen og få gjort opp sitt mellomværende med den. De hadde en teori og et program som rettesnor for de aktivitetene de organiserte for å få gjort om korrekte avgjørelser. De retta spydodden mot vår store leder formann Mao, mot den revolusjonære linja hans og mot massene av revolusjonære mennesker. Hvis ikke denne høyrevinden får motbør og blir slått tilbake, ville ikke det være det samme som å finne seg i at revisjonismen fikk spre seg fritt og at kapitalismen blei gjenopprettat?

Massediskusjonen som starta ved Tsinghua-universitetet har gitt denne høyrevinden et ordentlig trykk. Dette har fryda folket og har høsta entusiastisk støtte og jubel fra folk fra alle nasjonaliteter i landet vårt. De revolusjonære massene og de revolusjonære kadrene har gått alvorlig til verks for å studere erfaringene fra Tsinghua-universitetet. Under ledelse av partiet har de kritisert «å ta de tre direktivene som nøkkelledet»(1) og har dermed isolert de i partiet som har slått inn på den kapitalistiske vegen og har piska opp høyrevinden. Kjensgjerningene beviser at arbeiderne, bøndene

og soldatene, dvs. folket som utgjør over 95 prosent av hele befolkninga, ønsker revolusjon og støtter sosialismen.

De ønsker ikke å bli undertrykt av høye herrer som praktiserer revisjonisme. Deres djupeste ønske er å følge den sosialistiske vegen, og den store proletariske kulturrevolusjonen svarer til de grunnleggende interessene deres. De ønsker å grunnfeste resultatene av seiren i den store proletariske kulturrevolusjonen og gjøre dem større, å begrense den borgerlige retten og gå framover i den sosialistiske revolusjonen. Å praktisere revisjonisme og å gjøre om på den riktige vurderinga av den store kulturrevolusjonen, det vil aldri bli godtatt av folkemassene.

Formann Mao pekte nylig på dette: **«Gjennom den sosialistiske revolusjonen kommer de i ilden sjøl. På den tida da jordbruket blei omdanna til samvirkelag var det folk i partiet som gikk mot det, og når det gjelder å kritisere den borgerlige retten, så faller det dem tungt for brystet. Dere holder på å gjøre sosialistisk revolusjon og så veit dere ikke hvor borgerskapet befinner seg. Det befinner seg midt i det kommunistiske partiet – de som har makt og som følger den kapitalistiske vegen. De som holdt seg til den kapitalistiske vegen går fortsatt på den kapitalistiske vegen.»** Denne skarpe marxist-leninistiske analysen til formann Mao summerer opp de historiske erfaringene fra den sosialistiske revolusjonen i Kina i de siste 20 åra og mer enn det, og den forsvarer og utvikler marxismen-leninismen. Den er et sterkt ideologisk våpen for oss når vi skal kjempe mot revisjonismen og hindre den fra å vokse fram, et sterkt ideologisk våpen når vi skal føre revolusjonen videre under proletariatets diktatur. Formann Mao peker her klart på at de som følger den kapitalistiske vegen nettopp er borgerskapet i partiet i perioden med den sosialistiske revolusjonen. Fra samvirkebevegelsen fram til kritikken av den borgerlige retten har alle skritt vi har tatt for å rykke framover blitt møtt med motstand fra borgerskapet i partiet. I det sosialistiske

samfunnet fins det fortsatt klasser, klassemotsigelser og klassekamp og det fins fortsatt jordbunn og vekstvilkår som avler kapitalisme og borgerskap. Derfor vil det uvegerlig oppstå folk som følger den kapitalistiske vegen eller nye representanter for borgerskapet i partiet, og dette med at **«de som holdt seg til den kapitalistiske vegen går fortsatt på den kapitalistiske vegen»** vil komme til å opptre i lang tid framover. Den personen som piska opp høyrevinden som skulle gjøre om korrekte avgjørelser er akkurat den som fulgte den kapitalistiske vegen og fulgte Liu Shao-chi når det gjaldt å praktisere revisjonisme. Han gikk imot alle de revolusjonære sosialistiske bevegelsene før kulturrevolusjonen og blei kritisert under kulturrevolusjonen, men han nekta å forbedre seg. I ord erklærte han: «Jeg skal aldri gjøre om avgjørelsen», men straks han tok fatt på arbeidet igjen, falt han tilbake til feila og fortsatte å følge den kapitalistiske vegen. Folk som han har aldri vært marxister, men er borgerlige demokrater. Som formann Mao har pekt på, henger de igjen på trinnet med den demokratiske revolusjonen i ideologien sin. Sung Chiang i romanen «Vannkanten»(2) slutta seg nok til bondeopprørernes rekker, men han representerer like fullt godseierklassen. Akkurat på samme måten som han er de som følger den kapitalistiske vegen «kommunister» i navnet, men i virkeligheten representerer de det gamle og det nye borgerskapet i og utafor partiet. Vi må huske på at hovedmotsigelsen i hele den sosialistiske revolusjonens historiske periode er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, at revisjonismen er hovedfaren og at målskiva for revolusjonen er borgerskapet, i første rekke de personene i partiet som har makt og følger den kapitalistiske vegen.

Kampen som formann Mao har tatt initiativet til og som han leder for å slå tilbake den høyrevinden som sikter mot å gjøre om riktige avgjørelser, gjelder framtida til partiet og staten vår, ja, skjebnen deres. Etter at enhver stor historisk forandring har funnet sted vil det alltid måtte komme sånne folk som Konfutse som sto fram og prøvde å snu historia

tilbake og gjenopprette den gamle ordninga. Slike folk vil alltid måtte oppstå i store revolusjoner som den store proletariske kulturrevolusjonen.

Den kampen som går for seg nå står mellom å gjøre om korrekte avgjørelser og å kjempe mot at avgjørelsene blir omgjort, mellom å gjenopprette den gamle ordninga og å kjempe mot gjenoppretting. Den fører videre og utdyper kampen mellom formann Maos proletariske revolusjonære linje og den kontrarevolusjonære revisjonistiske linja til Liu Shao-chi og Lin Piao og fører videre og utdyper den store proletariske kulturrevolusjonen. Slike kamper vil fortsette i framtida og vi må forholde oss nøkternt til dem.

Kampen mot høyrevinden som er blitt reist for å gjøre om korrekte avgjørelser blir satt i verk under ledelse av partikomiteene forskjellige nivåer. Ikke knytt kontakter og organiser ikke kampgrupper. Det er av vesentlig betydning å drive samvittighetsfulle studier av teorien om proletariatets diktatur, å studere formann Maos teser om klasser, klassemotsigelser og klassekamp fra og med det 2. plenumsøtet i den 7. sentralkomiteen i Kina kommunistiske parti og de viktige instruksene hans om den store proletariske kulturrevolusjonen og om motangrepet mot høyrevinden som er reist for å gjøre om korrekte avgjørelser. En må skaffe seg en klar forståelse av den sosialistiske revolusjonens karakter, mål, oppgaver og utsikter. Ledende kadre må stå i første rekke i bevegelsen og ta ledelsen når det gjelder å studere, avsløre og kritisere og å gjennomføre motangrepet mot høyrevinden. Det er nødvendig å ha tru på massene, å stole på massene og være dristig i å reise massene. De må ta et fast grep om hovedinnretninga for kampen, skape enhet og rette kritikken skarpt mot den revisjonistiske linja til han som følger den kapitalistiske vegen og nekter å forbedre seg. De revolusjonære massene og de revolusjonære kadrene må huske på formann Maos lære om å **«hjelp flere folk ved å oppdra dem og snevre inn angrepsmålet»** og å **«lære av feil i fortida for å**

avverge feil i framtida og kurerer sjukdommen for å berge pasienten.» Når det gjelder de få ledende kadrene som har ført ut den feilaktige linja, er det nødvendig å hjelpe dem til å forandre på klassestandpunktet sitt og oppmuntre dem til å rette på feila sine. Vi må holde oss til prinsippet om å **«ta et grep om revolusjonen, fremme produksjonen og annet arbeid og forberede oss mot krig.»** Vi må gjøre en bedre jobb i alt arbeid, iberegna produksjonen i industri og jordbruk, være årvåkne mot klassefiender som prøver å lage trøbbel og mot dem som prøver å sabotere produksjonen for å underminere revolusjonen. Det er nødvendig å fortsette å fremme stabilitet og enhet ved å kjempe for å slå tilbake høyrevinden som er reist for å gjøre om korrekte avgjørelser, og utvikle de store tinga som er oppnådd i den store kulturrevolusjonen og bevegelsen for å kritisere Lin Piao og Konfutse.

La oss ta klassekampen som nøkkelleddet og føre kampen mot høyrevinden som er reist for å gjøre om korrekte avgjørelser fram til siste slutt under ledelse av sentralkomiteen i partiet med formann Mao i spissen!

(Oversatt etter Peking Review 11. 76.)

1. Det tre direktivene er tre direktiver formann Mao har gitt ved forskjellige anledninger om å studere teorien om proletaratets diktatur og kjempe mot revisjonismen og hindre at den vokser fram, om å skape stabilitet og enhet og å drive den nasjonale økonomien framover. Teng Hsiao-ping – den personen i partiet som fulgte den kapitalistiske vegen og sikta mot å gjøre om korrekte avgjørelser – brukte knepet med å gjøre alle tre til nøkkelleddet, dvs. stille dem likt. Om dette uttalte Mao Tsetung: **«Hva for slags bruk av 'ta de tre direktivene som nøkkelleddet' er dette! Stabilitet og enhet betyr ikke å avskrive klassekampen. Klassekampen er nøkkelleddet og alt annet er avhengig av det.»** (Bl.a. sitert i Peking Review nr. 12.76 i artikkelen «Kina setter i gang en kamp mot ei revisjonistisk linje».) – Red.

2. «Vannkanten» er en klassisk kinesisk roman som blei ferdig utforma i tida mellom 1368 og 1644. Temaet er henta fra et bondeopprør som fant sted omkring Liangshanfjellet mot slutten av det nordre Sung-dynastiet (960–1127). Borgere og revisjonister har pleid å hevde at boka er ei lovprisning av bøndenes revolusjonære kamp. I virkeligheten er det ei bok som anbefaler kapitulasjonisme. Formann Mao har sagt at «Fortjenesten ved boka «Vannkanten» ligger nettopp i at den gir et bilde av kapitulasjon. Den tjener som læremateriell ved negativt eksempel for å hjelpe hele folket til å gjenkjenne kapitulasjonister.» (Sitert bl.a. i artikkelen «Kritikk av 'Vannkanten'» av Chu Fang-ming, Peking Review 9.76.) Sung Chiang er en av hovedpersonene i boka, en godseier som slutter seg til bondeoppstanden for å bruke kampen til sin egen fordel, ikke for å slåss mot keiseren og føydalismen. Denne boka er blitt grundig diskutert og kritisert blant massene i Kina det siste året, og har hjulpet mye til å avsløre karakteren til Teng Hsiao-ping.